Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII Ч. 90. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го ТРАВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 14, 1986 No. 90. VOL. XCIII

В. КОРТНІ З'ЯСОВУЄ ПЛЯНИ КИЇВСЬКОГО КОНСУЛЯТУ

Вашінгтон. (Р. Л. Хомяк) — „З'єднені Стейти Америки готові подати Совєтському Союзові гуманітарну і технічну допомогу щоб краще впоратись з наслідками катастрофи у Чорнобилі", — заявив майбутній генеральний консул ЗСА у Києві. „Якщо б наш консулят діяв тиждень тому, ми мали б швидші і достовірніші інформації про події (в Чорнобилі) і ми були б присутні в Києві в той час, коли місто було закрито для дипломатів і журналістів, акредитованих у Москві".

Вілліям Кортні, який має очолити київський консулят, так висловився перед українською громадою тут у четвер, 8-го травня, на зустрічі, яку влаштувала для нього Вашінгтонська Група українсько-американських професіоналістів.

Д-р В. Кортні (фото: Н. Слюзар)

У своєму виступі д-р Кортні — він здобув звання доктора в університеті Бравн в галузі економічних наук — з'ясував громаді основні причини потреби американського дипломатичного представництва у столиці України, але тому, що його виступ відбувся через кілька днів після нуклеарної катастрофи у Чорнобилі, він нав'язав до неї як до практичного прикладу потреби такої американської присутности на місці.

Рішення про відкриття консулятів в Києві і Ню Йорку, нагадав д-р Кортні, зроблено в листопаді 1985 року під час нарад президента Роналда Реґена і генерального секретаря комуністичної партії СССР Михаїла Ґорбачова. З того часу ведуться переговори про влаштування і умови праці цих консулятів. Як тільки дійде до остаточного порозуміння, сказав він, підготовча група співробітників виїде до Києва. „Ми надіємось відкрити генеральний консулят наприкінці року". (Тому що київський консулят ще не відкритий, титул д-ра Кортні є „керівник підготовчої групи", а з моментом відкриття консуляту він має стати генеральним консулем). Повний склад київського консуляту

(Закінчення на стор. 3)

ДЕЯКІ СТУДЕНТИ З КАНАДИ ЗАЛИШИЛИСЯ В КИЄВІ

Торонто. — Канадська газета „Глоб енд Мейл" помістила коротку інформацію з Москви пресового аґенства Ройтерс про те, що не зважаючи на пересторогу і заохоту канадського уряду, щоб усі громадяни тієї країни виїхали із загроженої радіяцією зони, зокрема з місцевостей близьких до Чорнобиля і зі самого Києва, 18 канадських студентів українського походження вирішили залишитися в столиці України і тільки двох прибули до Канади.

Двейн Гнатюк і Террі Шумка з Едмонтону заявили кореспондентам, що вони, наслухавшись контроверсійних інформацій, совєтських і західніх, не знали властиво, що мають робити і почувалися загроженими в місті насиченому нуклеарною радіяцією.

Не зважаючи на те, що більшість студентів з родин так званих духоборів, вирішили залишитися в Києві на продовження навчання української мови, багато з них турбуються своїм здоров'ям. Очевидно, совєтські офіційні чинники стосували на них деякий тиск і намовляли залишитися, бо, мовляв, життя, повертається до своїх попередніх форм.

Як відомо, канадська і американська амбасада, довідавшись про великі наслідки нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, дораджували своїм громадянам покинути загрожені околиці, або зовсім виїхати з СССР, не зважаючи на совєтські запевнювання про безпеку і спад рівня радіяції.

Випадки на совєтських нуклеарних електростанціях ставалися і раніше

Стокгольм. — Шведські вчені вважають, що в Совєтському Союзі за останні три роки сталося не менше трьох випадків з нуклеарними реакторами, але ні про один з них совєтський уряд не повідомив.

В інтерв'ю для газети „Ню Йорк Таймс" працівник Шведського крайового інституту оборони фізик-атомник Ларс Ерік Діґір сказав, що перша аварія сталася в грудні 1983 року, дві інші — зимою 1984 і минулої зими.

„Радіяцію, викликану цими аваріями, ні в якій мірі не можна порівняти з тією, яку спостерігається в результаті катастрофи на Чорнобильській нуклеарній електростанції, але нуклеарні опади, що випали тоді, дають змогу вважати, що ті випадки сталися також на нуклеарних електростанціях. В опадах був знайдений цирконій—95, який попадає в атмосферу, коли щось стається з реактором і температура сповільнювача різко збільшується. Ми також знайшли ізотопи ніобію і цезію. Наявність в атмосфері цирконію, ніобію і цезію не можна пояснити наслідками випробування нуклеарних бомб, які проводилися багато років тому".

На думку Л. Діґіра, підвищена радіоактивність, яка спостерігалася в лютому цього року, могла бути викликана якимось інцидентом, що стався також в районі Чорнобиля.

Шведські вчені вважають що багато питань, які виникли в зв'язку з катастрофою на Чорнобильській нуклеарній електростанції, все ще залишаються без відповіді. „Ми повинні уточнити багато технічних деталів, — сказав професор Ларс Гоґберг. — Поперше, якого роду ізотопи попали в атмосферу. Подруге, нам потрібна детальна інформація про те, як була згашена пожежа. Нам замало короткої інформації, мовляв, вогонь загасили піском. Потретє, треба знати, як був охолоджений реактор. Почетверте, які заходи вжиті, щоб підвищити безпеку інших реакторів тієї ж станції. Дуже важливо знати, якою була максимальна температура. Це дасть нам змогу точно визначити, які ізотопи попали в атмосферу. Деякі радіоактивні ізотопи переходять в газоподібний стан при відносно невисоких температурах, інші — і серед них найбільш небезпечні — лише при дуже високій температурі".

Шведські вчені і далі висловлюють здивування, що Совєтський Союз приховує таку необхідну інформацію в зв'язку з катастрофою в Україні. Шведи стараються самі дістати хоч якунебудь інформацію, щодня беручи проби повітря на різній висоті.

„Ми сподіємося співпраці від совєтських вчених. Вона буде дуже корисною. Адже всі ми зацікавлені у врятуванні людей", — сказав Л. Діґір.

МОСКВА ПОВОЛІ ПРИЗНАЄТЬСЯ

Москва. — Речники совєтського уряду офіційно признаються тепер, що число поранених в нуклеарній катастрофі в місцевості Прип'ять біля Чорнобиля в Україні є значно вищим, як раніше повідомляли про це місцеві засоби масової інформації. Москва також офіційно підвищила число вбитих до смішної цифри вісім осіб і то тоді, коли на Заході є точні інформації про тисячі вбитих, підтверджені авторитетними розвідчими чинниками, які зібрали ці дані від осіб в Україні і при допомозі сателітів. Крім того деякі українці мали змогу довідатись через своїх рідних про страшну дійсність в Чорнобилі, яку совєтські представники за всяку ціну намагаються приховати перед західнім світом.

Про підвищений відсоток смертности і поранень повідомляє тепер совєтська преса на своїх сторінках, зокрема в офіційних повідомленнях пресового аґентства ТАСС, критикуючи рівночасно „місцеву владу", тобто керівників УССР, які, мовляв, не допильнували справи і дуже припізнили евакуацію населення із загрожених радіяцією місцевостей. Покищо у пресі і під час передавання вечірніх новинок в телевізії згадується відповідальних функціонерів в Чорнобилі, тих, які правдоподібно не несуть безпосередньої відповідальности за такі рішення, як евакуація населення, але західні дипломати в Москві і сателітних країнах вбачають в цій критиці „місцевої влади", початок ширшої кампанії Москви проти своїх васалів в Україні, яка може сягнути самого Володимира Щербицького, першого секретаря комуністичної партії України і члена Політбюра.

Вміжчасі науковці на Заході, на підставі зібраних інформацій заявляють, що полум'я з горіючого реактора піднімалося не на 100, а на 1,000 футів вгору на протязі двох днів, викидаючи в повітря масу затроєної нуклеарної радіяції, яка, сполучена зі страшною горяччю що сягала до 1,500 степенів за Фаренгайтом, вбивала все живе у засягу кількох кілометрів.

Крім того газета „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР, повідомила, що усіх евакуованих осіб з Прип'яті, Чорнобиля й околиць, нараховується 92,000 осіб (раніше було тільки 40,000) а 204 особи є в критичному стані і перебувають переважно у московських шпиталях.

Крім пропаґандивної бомбастики, радіо, телевізія і преса поміщують видумані, очевидно, історії про „геройство" місцевих техніків, які, наражуючи своє власне життя на небезпеку, намагалися рятувати реактор перед цілковитим знищенням і запобігали перекиненню вогню на інші реактори.

„Правда" назвала прізвища трьох покараних за катастрофу осіб, які були: А. Сахаренко, інженер і льокальний партійний діяч у Прип'яті, А. Шаповал і А. Ґубський, яких дисциплінарно покарано, а Сахаренка викинули з компартії.

По лінії пропаґанди речник міністерства закордонних справ СССР Владімір Ломейко продовжує нападати на З'єднані Стейти Америки й інші демократичні країни за „гістеричну антисовєтську пропаганду" і „використовування чорнобильської катастрофи для своїх політичних цілей". Він вимахуючи американськими газетами, зокрема „Ню Йорк Пост" й іншими вигукував: „Ось так виглядає їхня правда". Але, не зважаючи на офіційні заяви, Москва мусить поволі признаватися до правди, яку не можна приховати, — кажуть політичні спостерігачі.

Ліґа проти Знеславлювання скликає збори

Філядельфія. — Управа Української Ліґи Проти Знеславлювання повідомляє, що чергові Загальні збори ліґи відбудуться в суботу, 17-го травня ц.р. в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії.

Збори відкриті для ширшого громадянства та представників організацій. На зборах будуть подані звіти з діяльности ліґи за останні два роки та інформації про пляни на близьке майбутнє, що безперечно буде критичним періодом у відношенні до справ, якими УЛПЗ активно займається протягом останніх восьмох років. На зборах також будуть подані найновіші інформації про судові процеси проти українців, яких несправедливо оскаржується на підставі фальшивих матеріялів, доставлених московськими чинниками.

Початок зборів о год. 2-ій по полудні.

Л. Плющ виступить в Ню Йорку

Ню Йорк. — У суботу, 17-го травня ц.р., тут в домі Наукового Товариства ім. Шевченка відбудеться річна Шевченкознавча конференція присвячена 125-літтю смерти Тараса Шевченка, в якій візьмуть участь відомі вчені шевченкознавці, професори Юрій Шевельов, Юрій Луцький з Торонто, Омелян Пріцак з Гарвардського університету та колишній совєтський в'язень Леонід Плющ з Парижа, книжка якого про Шевченка появиться на днях у видавництві Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні, Альта.

Л. Плющ

Учасники конференції зможуть особисто зустрітися з доповідачами після конференції при каві й солодкім. Адреса дому НТШ в Ню Йорку, 63 Четверта авеню, побіч Астор Плейс. Початок о год. 5-ій по полудні.

Відбудеться вручення нагород Фундації Антоновичів

Ню Йорк. (І. М.)—У суботу, 17-го травня ц. р., о 4-ій год. по полудні тут, в Українському Інституті Америки відбудеться п'яте з черги вручення нагород Фундації Омеляна та Тетяни Антоновичів. Цим разом лавреатами Фундації є літературний критик та есеїст Юрій Дивнич-Лавриненко та історик Дейвид Сондерс. Лавриненка нагороджується за його безперебійну і високо-якісну літературну критику, а зокрема за його останній есей „Чорна пурга", а Сондерса, британця за національністю, за його ґрунтовну працю „The Ukrainian Impact on Russian Culture, 1750 1850".

Важливість цієї і всіх попередніх нагород Фундації велика. Ці нагороди звертають увагу широкої громадськости на творчі досягнення української літератури та наукового українознавства, встановлюють вимогливі критерії до літературного та наукового процесу і відмічують тих літераторів та вчених, які видимо збагатили українську культуру.

Цьогорічні лавреати, в оцінці жюрі, всеціло заслуговують на таке відзначення. Ю. Дивнич-Лавриненко, за 40 років свого перебування на еміґрації, написав декілька десяток праць про т. зв. „розстріляне відродження", довів його творчу динамику та його історичний трагізм. Його „Чорна пурга" є синтетичним узагальненням цієї трагічної декади. Д. Сондерс, професор східньоевропейської історії ґрунтовно вивчив вплив українських культурних діячів XУІІІ століття на російське суспільство і його культуру. Його студія об'єктивно заперечує твердження імперської, а сьогодні совєтської історії про те, що Україна того часу була тільки пасивним сприймачем російських культурних надбань і що, навпаки, Москва того часу жила продуктами українського генія.

А. Щаранського вітало 300,000 осіб

Ню Йорк. — Анатолій Щаранський, в'язень совєтських в'язниць і концтаборів, який недавно був звільнений і приїхав, за старанням його дружини, жидівських громад, ізраїльського і американського урядів, виступив в неділю, 12-го травня на великому вічу-демонстрації в Ню Йорку, дякуючи сотням тисяч за те, що вони стали в його обороні й обороні сотень інших політичних в'язнів, які ще й досі перебувають в концтаборах Він заохочував жидівські організації продовжувати змагання за вільну еміґрацію жидів з Совєтського Союзу і за право кожного жити в тій країні, яка йому найбільше відповідає.

„Службовці КҐБ, мої охоронці в концтаборах, мої слідчі, намагалися переконати мене, що я самітній зі своїми ідеями, безсильний в їхніх руках, — заявив А. Щаранський зібраним на площі Гоммершолда, біля Головної квартири Організації Об'єднаних Націй, — але я знав, що я ніколи не був осамітнений. Я знав, що мої ідеї поділяє дружина Авіталь і тисячі моїх братів тут в цій країні, в Ізраїлі і по цілому світі". Щаранський думає, що жадна найбільша надпотуга не може ізолювати людину, яка любить і цінить свободу і яка за цю свободу готова змагатися.

А. Щаранський не маршував в параді по П'ятій авеню з причин безпеки, а тільки взяв участь у півторигодинній програмі під ОН, у якій також виступали губернатор стейту Ню Йорк Маріо Квомо, сенатори Алфонс Д'Амато і Даніел П. Мойниген, стейтовий прокуратор Роберт Ейбрамс, конґресмени Бенджамин А. Ґілмен і Степен Солярж, посадник Едвард Кач та багато інших офіційних осіб.

Р. Реґен підтримує законопроєкт про податкову реформу

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен назвав законопроєкт про податкову реформу, вироблений Фінансовою комісією Сенату, „кроком, який може перетворити Америку в економічну зірку першої величини".

„Законопроєкт, — сказав Президент, — не є абсолютно досконалим, але буде сприяти економічному процвітанню в 1990-ті роки. Я прошу демократів і республіканців об'єднатися і одобрити законопроєкт в Конґресі — чим скорше, тим ліпше".

Законопроєкт про податкову реформу був одноголосно схвалений всіми членами сенатської комісії в справах фінансування. Він значно відрізняється від прийнятого Палатою Репрезентантів, який Президент критикував.

За словами Р. Реґена, голова сенатської комісії, республіканець Роберт Паквуд, „завершив героїчну працю" під час підготови цією комісією законопроєкту про податкову реформу.

Тепер законопроєкт фінансової комісії надійде на обговорення повного складу Сенату. Потім Сенат і Палата Репрезентантів повинні виробити компромісове рішення.

У Філядельфії українці протестували

Філядельфія (Я. Татомир). — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України при співпраці Громадського Комітету філядельфійської округи влаштував в середу, 30-го квітня, у вечірніх годинах маніфестацію у зв'язку з нуклеарною катастрофою в Україні. Маніфестація ця, що відбулася із засвіченими свічками, була влаштована перед найбільш історичною будівлею Філядельфії, Палатою незалежности.

Маніфестацію відкрила голова комітету Уляна Мазуркевич. Вона висловила домагання до Уряду ЗСА **зробити все можливе**, щоб були відкриті лінії комунікації з Києвом, щоб були від**криті шляхи допомоги, яку** українці хочуть дати своїм **братам і сестрам і „щоб вони** і ми у вільному світі та весь **світ довідалися про розміри** тієї катастрофи і загрозу для життя і здоров'я наших рідних в Україні".

Опісля промовив до понад 200 маніфестантів **колишній представник ЗСА** до Комісії людських прав при Об'єднаних Націях і довголітній приятель українців Джерсі Шестак.

Після цього д-р Біланич, парох церкви Христа Царя у Філядельфії відправив Молебень. Маніфестацію закінчено відспіванням **„Боже вислухай благання".**

Кадри з тієї маніфестації були передані пізно ввечорі та кількакратно наступного дня ранком телевізійними станціями ч. 6 і ч. 10, а щоденник „Філядельфія Дейлі Нюз" помістив на першій сторінці репортаж із знімкою маніфестації. Щоденник „Філядельфія Інквайрер" заповів цю маніфестацію безплатно у виданні з 30-го квітня.

У суботу, 3-го травня, відбулася у приміщеннях **УОКЦентру нарада пред**ставників організацій та товариств для обговорення становища української громади до жахливої нуклеарної катастрофи в Україні. Слід згадати, що у нараді цій взяв участь Митрополит Стефан Сулик. Нараду відкрив і проводив нею президент УОКЦентру Олександер Черник.

У висліді двогодинної наради і дискусії рішено створити Ад-гок координаційний комітет та порушено справу створення інформаційного бюра для реєстрування і поширювання інформацій про нуклеарну катастрофу в Україні. На голову Координаційного комітету одноголосно обрано д-ра О.Черника.

Нарада обговорила теж і прийняла резолюції, що їх оформив проф. д-р Леонід Рудницький.

Безпосередньо після ви**щезгаданої наради відбу**лося у великій авдиторії УОКЦентру громадське віче, яке почато молитвою. Вічем проводив д-р Черник.

Першим бесідником був Чарлз Доґерті, який цього року кандидує до Конґресу і який у минулому виявив себе активним приятелем українців на терені Конґресу.

Після нього говорив проф. д-р Альберт Кіпа, який сказав, між іншим що комуністична ідеологія не цінить людського життя.

Опісля говорив інж. Роман Циган, який працює у ділянці нуклеарної енергії. Він познайомив присутніх з технічною сторінкою тієї нуклеарної катастрофи.

Д-р Черник представив жахливі шкоди для здоров'я, що їх спричиняє нуклеарна радіяція. Він говорив про великі дози радіяції, які спричинюють величезні шкоди для людського організму, і у **короткому часі**, смерть та про шкоди для людського організму від менших доз радіяції, які можуть появитися щойно по кількох роках.

Слідуючим бесідником був проф. д-р Володимир Бандера, що з'ясував шкоди, які ця нуклеарна катастрофа спричинить господарці в Україні.

Проф. д-р Л. Рудницький відчитав резолюції, прийняті **на вищезгаданій нараді.**

(Закінчення на стор. 3)

ПЛАСТОВИЙ МОРСЬКИЙ ТАБІР

Парсиппані, Н. Дж. — Пластовий курінь Чорноморців організує морський табір для пластунів і пластунок, який відбудеться від 26-го липня до 2-го серпня ц.р., в Кренбері Лейк, Н. Й. Програма на таборі: вітрильництво, водне мандрівництво, канойкарство, водолаження, скіперство і водне лещетарування. Речинець зголошень — 1-го липня ц.р. Кошт табору 140 дол. Число учасників обмежене до перших 46 зголошених, які вплатять повну вплату. За дальшими інформаціями слід звертатись до Андрія Дзеровича 19 Sander Str. Morris Plains, N.J., tel.: (201) 292-1507 або до Ореста Пенсака, 66 Califon Rd., **Parsippany, N.J., tel.: (201) 482-0302.**

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц заявив кореспондентам, що американська закордонна політика і спротив міжнародному тероризмові будуть загрожені, якщо Конґрес прийме теперішню версію законопроєкту про зниження фондів на забезпечення американських амбасад у світі, будови нових приміщень, які відповідали б теперішнім стандартам безпеки і слідкуванні за діяльністю терористичних груп, які в більшості працюють проти ЗСА. Шулц при тому заявив, що йому прийдеться відкласти деякі інші важливі справи закордонної політики, щоб присвятити більше уваги цій, на його думку, важливій справі, яка може мати фатальні наслідки для ЗСА і причинитись до ще одної непередбаченої катастрофи.

СИРІЯ НАКАЗАЛА ПОКИНУТИ країну трьом британським дипломатам у відплату за викинення з Лондону трьох сирійців. Британський амбасадор в Дамаску, Вілліям Роджер Томкінс був покликаний до міністерства закордонних справ на розмову з міністром, а після того йому вручили зарядження про „видворення" трьох дипломатів, які повинні покинути Сирію на протязі одного тижня. В суботу, 10-го травня, уряд Великобританії викинув трьох сирійців, яких прокуратура підозрівала в терористичній активності. Четвертий сирійський дипломат, в заряді розвідки, виїхав сам.

ПЕРЕПАЧКОВУВАННЯ НАРКОТИКІВ з Мехіко до З'єднаних Стейтів Америки причинилося до погіршення у відносинах між двома країнами тому, що контрабанда наркотиками зуміла підкупити високих членів уряду, які потаємно чи півлеґально сприяли перевозові великої кількости наркотиків до ЗСА, заробляючи на такій „трансакції" грубі мільйони долярів. Крім того на території Мехіко вирощуванння і продукція таких наркотиків, як героїна і маріхуана збільшились на 50 відсотків, а урядові чинники вдавали, що вони не знають **про ці справи. Мехіканські „горгівці" довозили до ЗСА також кокаїну та інші роди наркотиків.**

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц сказав, що ЗСА не мають можливости виконати просьбу президента Філіппін Коразон Акіно про необмежену фінансову допомогу. Уряд ЗСА вже обіцяв Філіппінам 500 міл. дол. Однак філіппінський уряд вважає таку допомогу недостатньою. Але, як сказав Дж. Шулц репортерам, „нині цілком зрозуміло, що Конґрес не стане роздавати гроші наліво і направо".

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ ЗСА офіційно підтвердив, що від одного до двох відсотків бомб, скинених на Лівію під час повітряного налету 15-го квітня, попали в цивільні споруди. Пентаґон уточнив, що три бомби вибухнули недалеко від амбасади Франції в Тріполі. Вони мабуть були скинені з одного з винищувачів-бомбардувальників Ф—111. Дві бомби, скинені з бомбардувальника А-6 військово-морської авіяції, розірвалися недалеко від військових казарм у Бенгазі і знищили два будинки. Пентаґон підтвердив, що з 18 літаків Ф-111, які вилетіли з англійських летовищ, в бомбуванні взяли участь лише 13. Департамент оборони вважає, що цивільні об'єкти Тріполі найбільшої шкоди зазнали від лівійських ракет, які не долетіли до цілі — американських літаків, впали на землю і вибухнули.

ВІЙСЬКОВИЙ СУД В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ почав розгляд справи старшини військово-морських сил ЗСА Роберта Гаґвуда, якого обвинувачують в спробі продати військові секрети. Р. Гаґвуд був заарештований 4-го березня, коли намагався продати інформації про крилаті ракети аґентові ФБІ, якого прийняв за чужинецького розвідника. Якщо **вина Р. Гаґвуда буде доказана повністю, його чекає 17 років тюремного ув'язнення.**

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Війна проти тероризму

Від 14-го квітня 1986 року настала у світі нова ситуація. Америка перевела в той день налет на столицю Лівії у відплату за причетність Лівії до терористичного акту в Західньому Берліні, де згинув один американський вояк і багато інших були ранені. В реакції на той налет збільшився ще тероризм. У Ливані, в Бейруті, вбили бібліотекаря американської амбасади і двох англійців у відплату за солідарність Великобританії з Реґеном у цій справі. На конференції лідерів сімох найбільш упромисловлених країн світу у Токіо всі її члени одностайно схвалили комунікат, в якому стверджено, що міжнародний тероризм є загрозою для всього світу. Президент Реґен був захоплений таким становищем і в пресовій конференції у Токіо та після повороту до Вашінґтону підкреслював одність „сімох великих" супроти терористів.

Проте ця згода і ця одність дуже проблематичні. Бо поруч із теоретичним признанням загрози від тероризму і потреби поборювання його — практично ніхто з отих союзників Америки не погодився не то на якусь спільну військову виправу проти країни, яка вишколює і висилає проти вільного світу терористів, але не погодилися навіть на економічні санкції супроти Лівії, лідер якої, Муаммар Каддафі, став уже наче символом тероризму.

Єдиним практичним засобом загострення боротьби проти міжнародного тероризму є обмежування числа членів амбасад країн, які такому тероризмові сприяють, та обмежування свободи рухів підозрілих чужинців.

З Англії викинули трьох членів амбасади Сирії, які не захотіли відмовитись від своєї дипломатичної недоторкальности і явитися у Скотленд Ярді на переслухання у справі спроби перепачкувати на літак ізраїльської летунської лінії годинникову бомбу. Сирійська амбасада проголосила окремий комунікат, в якому відпекалася всякої причетности до тієї спроби, а зі столиці Сирії Дамаску видалили трьох британських дипломатів. В Еспанії арештували 10 осіб різної національности здебільша арабів, які плянували перевести наїзд на американську амбасаду й інші американські станиці у Мадриді. Значить: говориться вже не тільки про Лівію, як осередок міжнародного тероризму, але й про Сирію. А всьому світові відомо, що тероризмові сприяє й Іран із своїм фанатичним аятоллою Хомейні.

В ілюстрованому американському журналі „ЮС Нюз анд Ворлд Ріпорт" з 28-го квітня ц.р. на заголовній сторінці сказано „Нова війна Америки". В обширній статті про шанси вигри такої війни, даний журнал признав, що війну проти міжнародного тероризму можна виграти, але тільки тоді, коли поведуть її дійсним, реальним фронтом всі союзники Америки. Сама Америка може наразити себе на величезний риск, коли б захотіла вести збройну виправу не тільки проти слабої Лівії, але мілітарно сильної Сирії та Ірану. При цьому не слід забувати, що З'єднані Стейти мають під самим своїм боком Кубу і Нікараґуа, які є найближчими союзниками-приятелями Лівії і Сирії. Недавня амбасадорка ЗСА в Об'єднаних Націях Джін Киркпатрик навела у своїй останній недільній синдикованій колюмні низку фактів як тісно Нікараґуа пов'язана з Лівією.

Америка опинилася тепер у страшенно трудній і складній ситуації. У названій вище статті американського журналу правильно сказано, що після всіх рішучих заяв президента Реґена і проти налету проти Лівії Америка не може вже відступити і бездільно приймати щораз нові акти терору, які напевно станутьcя. Дальша пасивність Америки була б після налету з половини квітня проти Лівії доказом її капітуляції, доказом слабости, що тільки скріпило б всіх ворогів Америки із СССР у проводі. Ото ж „єдиний фронт", що його ніби Реґен осягнув в Токіо не має у реальній дійсності значення, — Америка як була так надалі є осамітнена, коли йдеться про викорінення міжнародного тероризму воєнним походом — проти Лівії, Сирії, Ірану та Нікараґуа. Перемогла концепція державного секретаря Джорджа Шулца — збройно карати країни, які потурають теророві. Американська громадська думка, публічна опінія, підтримала ту концепцію Реґена-Шулца. Але як воно буде далі? Дехто покладає надію на Сі-Ай-Ей, що вона зможе перевести у Лівії, Сирії чи Ірані внутрішній переворот. Реальніша надія на короткозорість і запаморочення від успіху Каддафі чи сирійського Ассада. Коли вони перетягнуть струну, то може союзники Америки стануть її дійсними, а не паперовими партнерами.

Михайло Кучер

СОВЄТСЬКИЙ „DRANG NACH WESTEN"

Географічна Европа від Атлантійського океану до Уралу завжди була поділена між старим Римом з католицькою релігією, з латинською азбукою та Візантією з православною релігією та кирилицею.

У 1945 році кордон між двома Европами пересунувся на Захід і народи, які досі вважалися західніми, стали східніми. Після війни оформилися Европа Західня і Европа Східня з чимось, що треба назвати Середньою Европою.

Поняття „Середня Европа" досить складне, бо до 1945 року культурно була Заходом, а після 1945 року політично Сходом. На цій території після 1945 року відбувається кривава трагедія — мадярська революція 1956 року, окупація Чехо-Словаччини 1968 року і польські зриви 1956, 1968 і 1970 років. Драми тих років не можна назвати комуністичними. Це драми Середньої Европи. Доля Східньої Німеччини тут інша. Екзистенція народу Східньої Німеччини не є загрожена. Різниця виявилася за окупації Чехо-Словаччини 1968 року. Війська совєтські, болгарські та німецькі поводилися непотрібно брутально. Війська польські і мадярські — протилежно — при кожній нагоді саботували окупацію.

Болгарія є найбільш стабільним комуністичним краєм. Ця країна здавен належала до цивілізації Сходу і тому прийняла совєтський комунізм без спротиву.

Загально совєтський комунізм позбавляє народи їх есенції. Це стосується і до москалів, але в значно меншій мірі.

Поляки інколи заперечують факт обмосковлення поневолених народів, за вийнятком Польщі, і пояснюють обмосковлення тільки як адміністраційний засіб, знаряддя керування.

Середня Европа завжди гостро відчувала небезпеку із Сходу. Ф. Палацький, знаменитий історик і політик, 1848 року написав листа до французького парляменту, в якому боронив цісарство Габсбургів як єдину охорону і заслону перед Росією. Палацький остерігав перед імперськими амбіціями Росії, яка хоче стати „світовою монархією". Якщо так станеться, то це буде „нещастям без міри і кордонів". Згідно з думками Палацького, Середня Европа мусить стати „хатою (федерацією) рівноправних народів, які в обличчі ворога зі Сходу мають розвивати свої національні різниці із гаслом найбільше різности на найменшій території".

На Сході стояв небезпечний монстр із протилежною політикою: найменше різниці на найбільшій території.

Як не дивно, але Рільке, який викликає незрозуміле захоплення серед деяких українських поетів, проголосив Росію своєю духовою батьківщиною. Відоме також незрозуміле захоплення російською дореволюційною літературою, яка ніяк шляхетно не вплинула на москалів за большевицької жовтневої революції. А деякі польські інтелектуали закидають Солженіцинові, що він ідеалізує царат. Можливо, тут деяку ролю грає звичайне порівняння царського режиму з большевицьким. Одначе правдою є, що російський большевизм покликав до життя або побільшив антизахідні настрої у СССР. У порівнянні із долею поневолених Москвою народів усі західні терпіння виглядають наївною байкою. Якщо большевизм можна вивести з царського режиму, то Середня Европа жадного „споріднення" визнати не хоче, ані не може.

Тому Середня Европа відчуває те, що сталося після 1945 року як політичну катастрофу і загрозу своєї цивілізації. До трагедії належить і те, що країни Середньої Европи не змогли глибоко ввійти у свідомість европейських народів і тому залишились майже незнаними. До того доходить майже екзотична трудність мов народів Середньої Европи. А державна традиція тих народів є менш сильна, як західних. І є не так глибоко закорінена.

Ті народи, притиснуті з одного боку Німеччиною, а з другого — Росією витратили багато сили на те, щоб вижити і на оборону своїх мов.

Австрія не зуміла збудувати сильної федеральної держави, але поразка тієї імперії стала нещастям для цілої Европи. 1918 року незадоволені народи Австро-Угорщини розбили цісарство, яке мало неґативи, але виявилося незаступимим. Як наслідок постали малі слабі держави, які стали легкою здобиччю Гітлера, а потім Сталіна.

Чехи боронили себе перед німецькою агресією русофільством, але Росії не розуміли і не знали. Чехи легко почали ідеалізувати Росію, бо ніколи не мали з нею контакту, не мали спільної історії і культури.

Поляки натомість в боротьбі з Росією стояли на життя і смерть.

К. Гавлічек 1843 року мав 22 роки життя, коли виїхав до Росії як ентузіястичний слов'янофіл і свої враження описав у „Листах з Росії", які дуже подібні до думок і вражень де Кюстена.

Де Кюстен писав: „Якщо ваш син незадоволений Францією, порадьте йому виїхати до Росії. Якщо хто пізнає Росію, завжди буде задоволений жити деінде".

Гавлічек: „Якщо хочете чехові зробити добре, заплатіть йому подорож до Росії".

Є цікава книжка п.з. „How to be an Alien" яка пише: „Найгіршою душею є душа слов'янська". А в Европі слов'янська душа виглядає комічно (?). Автор такої думки мадяр.

Захід вважає народи Середньої Европи малими і вони свідомі свого „маштабу" та загрози з боку сильніших народів, бо в національному гимні співають „Ще Польща не загинула". (В українців ідентичне: „Ще не вмерла Україна"). Отже свідомість можливого загину, про що писав Шевченко.

Сьогодні Середня Европа, за вийнятком маленької Австрії — це власність Совєтського Союзу. Залишається питання чому Европа не зауважила зникнення Середньої Европи? Здається

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Татомир

СТВОРІМ ПЕРЕДВИБОРЧУ КОАЛІЦІЮ

Політична вага кожної етнічної групи у ЗСА залежить від багатьох чинників, але перш усього від кількости виборчих голосів, що ними дана етнічна група диспонує та від розумного і цілеспрямованого вжиття цих виборчих голосів. Вийомком є тут тільки жидівська етнічна група, яка здобула в Америці величезний, прямо домінуючий політичний вплив, не тільки на основі кількости своїх виборчих голосів (жиди становлять приблизно тільки одну тринадцяту частину населення ЗСА), але перш за все завдяки своєму вийомковому політичному активізмові і, зокрема завдяки опануванню великої частини засобів масової інформації.

Яке зацікавлення виборами, одним із основних засобів здобути політичні впливи і політичну вагу у ЗСА, серед нашої української етнічної групи? Треба, на жаль, ствердити що, з малими вийомками, серед наших людей немає належного зацікавлення цими справами. Мало хто з нас цікавиться виборами, не орієнтується у виборчих баталіях, декого навіть не знаємо, хто є кандидатом з нашої округи до Конґресу чи Сенату, часто не орієнтуємося, яке наставлення даних кандидатів до справ, які важні для нас, наприклад, до справи переслідувань в Україні і т.п.

Однією із причин цього нашого малого зацікавлення виборами є наше, перебільшене почуття політичного безсилля, яке часто переходить у цілковиту капітуляцію й інерцію. Ми оправдуємо нашу інерцію на тому важливому полі цим, що ми, мала етнічна група, не диспонуємо поважнішою кількістю виборчих голосів, не розпоряджаємо поважнішими фінансовими засобами, не маємо впливу на засоби масової інформації і т.п.

У тому є частина правди, але тільки частина. Ми забуваємо, що часто кандидати до Конґресу чи Сенату виграють маленькою різницею голосів і цілеспрямоване голосування навіть малої етнічної групи може вирішити вибір даного кандидата.

У цій статті хочу звернути увагу на передвиборчу коаліцію з іншими етнічними групами, як засіб для здобуття політичної ваги і політичного впливу.

Коли думаємо про коаліцію з іншими етнічними групами, тільки передвиборчу чи загальнополітичну коаліцію, то у першу черґу приходять на думку східньоевропейські етнічні групи: білоруси, литовці, латвійці, лотиші, хорвати, словаки, мадяри, чехи і поляки, які так само як ми хотіли б допомогти своїм поневоленим Москвою народам.

У дальшому варто прослідити можливості коаліції з понад 50-мільйоновою німецькою етнічною групою, з австрійською групою, з великою протикомуністичною кубинською групою, з протикомуністичними етнічними групами в'єтнамською, афганською, з етнічними мусулманськими групами, з 20-мільйоновою муринською групою і т.п.

У доброму випадку, передвиборча чи загальнополітична коаліція, що про неї говоримо, могла б охопити 100 мільйонів або й більше громадян і могла б стати дуже потужним, може найпотужнішим політичним бьоком у ЗСА.

Зорганізування і закріплення такої коаліції, очевидно, не є, легкою справою. Для зреалізування тієї спракої справи треба провідників справді великого калібру, людей дуже широкого світогляду, треба великих піонерів, треба випрацювання відповідної для усіх, спільної виборчої плятформи і т.п.

Діло організування такої коаліції, що її можна би почати від коаліції східньоевропейських енічних груп, треба віддати у руки провідних одиниць наших молодших поколінь. Наші центральні і фінансові організації і всі ми повинні б скласти відповідні фонди, на видатки зв'язані з творенням коаліції.

Можна передбачити, що перед організаторами коаліції з іншими етнічними групами могли б постати великі труднощі, які вони мусіли б перебороти, всякі інтриґи ворожих нам сил, партійництво і вузьколобість деяких наших людей і т.п. Але коли думаємо про те, яку величезну політичну силу у ЗСА, така коаліція могла б дати і коли думаємо про наше безсилля на арені американської політики тепер, то мусимо прийти до висновку, що можливості створення політичної коаліції із деякими іншими етнічними групами варто уважно прослідити.

Любомир Калинич

„Стежками рідної землі"

Життя кожної людини пливе своїм питомим руслом. Якість оцінки учинків даної людини, крім рішення Всевишнього після відходу у „засвіти", також повинна стати клясифікованою тут на цій нашій плянеті, тим більше тоді, якщо ця людина своїм життєвим шляхом у будь-який спосіб віддала свій талант у скарбницю надбань кожного народу, кожної нації.

Недавно вичитали ми на сторінках преси про відхід у Вічність Василя Бородача, автора книжки - спогадів про Перемишль та довколишні села п.з. „Стежками рідної землі". Ця книжка видана ще 1970 року, але тому що після смерти сл. п. Василя Бородача не появився у пресі ніякий некрологстаття про покійного, вважається повинністю хоч декількома рядками згадати цю так дуже вартісну людину, патріота, фанатично закоханого у віру кращого майбутнього для нашої обездоленої але нескореної батьківщини. Там, у Чесанівщині з її довколишніми селами є місце народження та громадської діяльности Василя Бородача, а також там є Княжий Город Перемишль, у якому він у Державній гімназії з українською мовою навчання закінчив середню освіту і де скристалізувався ніжний-теплий, а при тому високо патріотичний його характер. Василь Бородач — це великий мистець слова, у нього колосальний репертуар сердешного передавання глибини нюансів душевних почувань, не зважаючи на це, що в тексті книжки можна відчути надзвичайну особисту скромність. У вступі повищеназваної книжки він пише: „Матеріял, що заповнює сторінки цієї моєї скромної збірки в ніякому випадку не претендує на т.зв. велику літературу. Всі розділи цієї моєї книжки, це або мемуарні блимки про людей мого покоління, або вирізки випадків і подій цієї великої 'м'ятежної' доби, в якій всім нам приходилося жити, сподіватися і мріяти, а зокрема — горіти". „М'ятежною добою", автор називає час перед Другою світовою війною, життя у „його" Чесанівщині у Західній Україні, а також роки перебування в гімназії в Перемишлі. А далі, з перспективи теперішнього часу у нових країнах поселення, читаємо: „На шляхи моїх особистих вандрів по зимних дорогах чужини — українська земля та батьківська рідна стріха кинули свою довгу та боляче прикру тінь своєї присутности. То саме в цій тіні я писав стрічки цієї моєї збірки. Вони кинуті на стрічках цієї книжки повними пригорщами мого затуженого й розбитого серця. З тої причини контекст і тематика цієї збірки не має в собі ні одного фалшивого тону".

У цій книзі автор згадує багато своїх друзів, приналежних до УВО-ОУН у передвоєнному та воєнному часі, які віддали їхнє життя на жертівнику нації. Завдяки В. Бородачеві, прізвища тих передових відважних воїнів, про особисте геройство яких майже ніхто не знав, записано назавжди для майбутньої біографії — списка як імена героїв. Про них, у розділі „Безіменні герої" автор пише: „Вони, і лиш вони єдині, зі своєю духовою структурою та ідейною наснагою, могли взяти в свої руки керму тодішнього українського життя. Виповнивши політичну порожнечу, українські націоналістичні кадри, хоч і склали в боротьбі гекатомби жертв, доказали, що нема такої ворожої потуги, якій український нарід не бувби спроможний ставити спротиву".

Згадавши своїх ідейних друзів, звертається також до своєї покійної мами у розділі „Лист до Мами" словами: „Твоя добра постать, Мамо, невимовною тугою ходить тут за мною, а слова Твої ще і досі, здається шепчуть навіть квіти по городах. Їх навівають вітри десь з далеких просторів. Твоїми проникливими очима, повними доброти та ласки моргають зорі на небесах. Тобою розквітається пишний травень, що завжди нагадує мені Твоє добре серце Мамо... У своєму молитовному благанні я маю до Тебе моя Мамо ще одне велике прохання: заступися, Мамо, у Богоматері, щоб дала українським матерям силу, знання, відвагу і завзятість задержати свої родинні святощі неоплямленими й ясними. Щоб вміла українська мати виростати таке покоління, яке не посоромило б її самої та нашого світлого минулого".

У „Слові до моєї доні" ідейний батько каже: „Молоде українське покоління до якого Ти моя Доню належиш, не може дозволити собі на люксус експериментації і поклонів чужим зрадливим кумирам, які нашій Батьківщині накоїли так багато лиха. Шлях молодої української людини в цьому світі в якому Ти живеш, є виразний і дуже ясний. Великі і повні глибокого змісту кличі 'Бог і Україна' та 'Україно в Твоєму імені живу' становлять наріжні камені того українського світогляду, що його повинні заступати кожний український хлопець і дівчина. Вже в дуже короткому часі само тверде життя заставить Тебе, моя Донечко здавати перші життєві іспити з того практичного предмету. Тут і там хтось буде заперечувати Твою українську ідентичність, будь готова стати на прю з тими прихованими цинiками й ворогами".

У розділі „Перемишль — місто наших мрій" читаємо: „Де б сьогодні не знахо-

(Закінчення на стор. 3)

Василь Маркусь

УКРАЇНЦІ НА П'ЯТОМУ КОНТИНЕНТІ

(ВРАЖЕННЯ І СПОСТЕРЕЖЕННЯ)

VI.

Найбагатша з тих кооператив — „Дністер" в Мельборні, є власником великого модерного будинку, який є поважним джерелом прибутку, бо його піднаймають різні фірми й установи. В 1985 році активи кооперативи „Дністер" осягнули 18.8 мільйона долярів. У мельборнських кооперативах знайшло працю кільканадцять осіб, з них половина молодших. Головою дирекції „Дністра" є досвідчений громадський діяч інж. Мирослав Болюх, а управителем молода людина, Михайло Моравський (він же теперішній голова Союзу Українських Організацій Австралії).

Приватний сектор, як вже сказано, розвинувся слабше, бо наші люди в противагу до деяких інших еміґрантів воліють певність щодо фінансового стану, а вже бояться рискувати. Чогось не ладні брати на себе господарську відповідальність, а воліють, щоб це ніс хто інший. Як ніде, ощадність дуже характерна для наших земляків ув Австралії.

При цьому слід зазначити, що вони дуже жертвенні на релігійні, громадські, культурні і харитативні цілі. Завдяки цій жертвенності збудовано понад 30 церков, стільки ж народних домів (при чому, при будуванні деяких працювали „толокою"), шкіл, сім відпочинкових осель молоді та інших об'єктів для громадського вжитку. А оці об'єкти ще треба утримувати, і це також вимагає жертвенности. Все це робиться зусиллям дещо понад 30,000 українців.

Жертвенні вони і на цілі загального, позаавстралійського значення. СУОА і його складові частини сумлінно вносять свої зобов'язання до Секретаріяту Світового Конґресу Українців. Чимало висилано звідси грошей на Патріярхальний Фонд, на деякі центральні політичні установи в Европі, на Енциклопедію Українознавства, УВУ тощо. На протязі листопада-грудня (три тижні) тут перебували представники Фундації Приятелів Енциклопедії України (д-р А. Фіголь і автор цього репортажу) та зібрали в сімох осередках 100,000 австралійських долярів, що — з погляду платень та купівельної сили — відповідає такій же сумі американських долярів.

Самопізнання і актуальні проблеми української етнічної групи

Майже сорокрічне існування української спільноти в Австралії оправдано вже стало предметом дослідження, аналізи й оцінок. Деякі з цих спроб мають документальне значення, а інші й оціночне. В квітні 1985 року відбулася вже друга конференція, присвячена українській спільноті в Австралії, організована спільно університетом Монаша і НТШ в Австралії. На конференції прочитано 26 доповідей, що розглядали демографічні, організаційні й культурні аспекти життя спільноти, а далі досліджували проблеми затруднення, економічного розвитку, як також соціологічних змін групи — зміни ґенерацій, інтеграція, мобільність групи, мовна асиміляція тощо. Щодо останнього, то д-р Ю. Смолич з університету в Аделяїді твердив, що українська мова для українських еміґрантів є тим чинником, втрата якого може мати далекойдучі наслідки для цілої спільноти.

М. Павлишин, що був організатором конференції та є впорядником збірника її матеріялів, твердив, що висліди цієї конференції та подібних інших форумів і заходів самоаналізи групи є важливими для суспільного проводу у його плянуванні життя і зусиль груп до самозбереження і розвитку, як також для урядових чинників, котрі мають до цих справ відношення і, принаймні натепер, прийняли політику культурного плюралізму в житті країни.

Іншою спробою зібрання матеріялів про українську громаду в Австралії буде черговий том — продовження великої праці, виданої СУОА під фірмою НТШ в Австралії п.з. „Українці в Австралії" (1966 р.). Після 20-ти років час на солідний другий том, що зібрав би документальну історію останніх двадцяти років. Тут вже було б місце і на об'єктивну оцінку здобутків, втрат і недоліків. Тільки поглиблена і об'єктивна оцінка та самоаналіза групи може бути засобом кращого накреслення прогноз і завдань на майбутнє.

Ще, як нам відомо, скоро появляться і в австралійських публікаціях перші згадки про австралійських українців, як наприклад, стаття М. Лаврівського в „Encyclopedia of the Australian People", що має появитися у 200-ліття Австралії.

Українці і їх оточення

Треба сказати ще хоч кількома словами про зв'язки українців з їх австралійським оточенням та про українські впливи в ньому. Це окрема і цікава тема сама в собі, й наші земляки в Австралії напевно присвячують їй доволі уваги.

Історія українсько-австралійських взаємин коротка і на цьому відтинку покищо немає замітних досягнень. Характеристичним для цього стану є факт, що перший том англомовної Енциклопедії Українознавства під гаслом „Австралія" цим справам не присвячує майже ніякої уваги. Проте, ситуація дещо змінюється за останній час, і про це вже натякнуто і в цьому звідомленні-репортажі. Практично, всі українці тепер є австралійськими громадянами (натуралізовані чи роджені на австралійській землі) й беруть участь у місцевих та федеральних виборах. Але мало хто більше активізується в політичних партіях. Лейбористи в пересічній українській опінії мають марку лівих, якщо не марксистів, та податливих на совєтські впливи. Це, очевидно, упрощення, але це факт, що мало хто з українців виявляє себе активно в лейбористській партії, а голосуючих лиш меншість віддає свої голоси на цю партію (яких 15-20 відсотків). У партіях та виборних урядах ще ніхто з наших не зайняв провідної позиції. Була спроба недавно молодої українки, що кандидувала до сенату з Ліберальної партії, але вона не виграла. Один українець займав високе становище як спеціяліст в адміністрації одного стейту. Позатим, є тільки ряд спеціялістів на середніх і нижчих позиціях в адміністрації.

Закінчення буде.

МІЖ ПОВСТАНЦЯМИ В Нікараґуа існує свого роду непорозуміння, головно між переважаючою більшістю антикомуністичних партизанів, підтримуваних З'єднаними Стейтами Америки, і відділами командира Ідена Пастори Ґомеза, які нараховували, не більше як 2,000 вояків. Тепер Пастора Ґомез, як кажуть військові спостерігачі, залишився командиром без армії і, очевидно, без матеріяльної підтримки. Лідери нікараґуанського Демократичного фронту, центр якого знаходиться покищо на території Гондурасу, заявили, що П. Ґомез намагався перехопити владу у свої руки і у випадку політичних і військових перемін в Нікараґуа стати другим Данієлем Ортеґою тільки з дещо зміненим військовим режимом. Очевидно, опозиційні до Ортеґи політичні партії не хотіли погодитися на цілковиту централізацію влади в руках Ґомеза і дали заклик, щоб партизани Ґомеза переходили на сторону Демократичного фронту. Дехто з політичних спостерігачів каже, що до цієї справи вмішувались також американські розвідчі чинники.

В КАБУЛІ, СТОЛИЦІ Афганістану, студенти продовжують влаштовувати демонстрації в користь усуненого від влади Бабрака Кармаля, який нібито сам уступив з посту президента з причини здоров'я. Перед тим, Б. Кармаль довго перебував в СССР, кажуть на лікуванні, але фактично ніхто не знає правдивої причини його усунення. Загально здогадуються, що Москва наказала йому передати владу іншій особі. Афганська тайна поліція силою розганяла демонстрантів-середньошкільників і студентів, які носили транспаранти з написами: „Смерть для Наджібулляга", „Ми хочемо Кармаля" та інші. Наджібулляг — це колишній шеф поліції, а тепер новий президент Афганістану, на „здібності" якого Москва покладає великі надії.

В. Кортні...

(Закінчення зі стор. 1)

має нараховувати біля 30 осіб, виключно американців, сказав він.

Д-р Кортні висловив погляд, що на протязі наступних років Україна буде в центрі уваги з таких причин:

• Відзначення Тисячоліття Християнства в Україні і Росії звернуть на себе міжнародну увагу. Як це відбуватиметься в Москві і Києві, як проявляються релігійні утиски, — це питання які цікавлять усі країни, що підписали Гельсінкські угоди, а також американських українців.

• Робота конгресової комісії у справі голоду в Україні зокрема цікавитиме тих американців, яких родини потерпіли від цієї жахливої трагедії;

• Відкриття консуляту в Києві збільшить зацікавлення американців Україною і поширить зв'язки між українцями і американцями.

Київський консулят буде унікальним пунктом для оцінювання політичних, економічних і суспільних явищ у Совєтському Союзі в цьому періоді нового керівництва, на думку д-ра Кортні.

„В центрі нашої уваги, — заявив він — будуть справи прав людини. Ми намагатимемось тримати зв'язки з тими особами, які слідкують за проявами особистих і колективних прав, гарантованих Гельсінкськими угодами. Дозвольте підкреслити, що З'єднані Стейти Америки визнають право людей в Україні, як і деінде, зберігати і плекати свою культурну спадщину і свою етнічну ідентичність. Це право зобов'язались респектувати усі країни що підписали Гельсінкські угоди".

Далі д-р Кортні сказав, що генеральний консулят буде намагатися полегшити зв'язки між американськими громадянами і їх родинами в Україні і допомагати у розв'язуванні проблем, які не так легко полагоджувати з посольства у Москві.

Важливим пріоритетом консуляту, додав він, буде допомога американським фірмам, які бажають користуватися комерційними можливостями в Україні. Він зокрема назвав американську техніку опаковання, перерібки харчових продуктів і сільськогосподарських добрив, як зразки промисловості, в яких можуть бути зацікавлені установи в Україні.

Американські культурні виставки, візити сенаторів і конгресменів також будуть на програмі діяльности консуляту, сказав д-р Кортні.

„Консулят в Києві — закінчив він — буде вашим консулятом і консулятом усіх американців. Ми радо привітаємо вас і радо одержуватимемо ваші лиси з ідеями як нам краще репрезентувати американські інтереси".

Орест Дейчаківський, співробітник конгресової Гельсінкської комісії і член Управи Вашінгтонської Групи представив громаді д-ра Кортні, заявляючи, що „ми американці", вітаємо відкриття консуляту, бо це відкриє нам двері до найбільшої неросійської республіки Совєтського Союзу — нації, політичне, суспільне і економічне значення якої не було належно оцінене в минулому... а як американці українського походження ми бачимо консулят як важливий крок в напрямі припинення... політичної і дипломатичної ізоляції України".

Він також представив присутніх на залі Дейвида Гесса, який відає у Державному департаменті справами київського і нюйоркського консулятів і справами національностей в СССР, і Надю О'шей, члена Вашінґтонської Групи, яка є пенсіонованим службовцем Державного департаменту і яку покликали назад до праці у київській підготовчій групі для відкриття консляту.

Наталка Слюзар, голова Вашінґтонської Групи, подякувала д-рові Кортні за виступ — його перший публічний виступ перед українською громадою від коли він був призначений на київський пост — і запросила присутніх до перекуски та дальших розмов з майбутнім консулем.

Совєтський...

(Закінчення зі стор. 2)

Европа також утратила свою культуру, свою культурну єдність. Сталося це тому, що релігія уступила місце культурі. І тому залишається ще одно питання — що може об'єднати Европу? Бог уступив своє місце культурі. Що залишається? Кому вступиться культура? Що може об'єднати Европу? Технічні осягнення? Спільний ринок? Засоби масової інформації (мідія)? Чи великого мистця заступить здібний журналіст?

Зникнення середньоевропейської культури було найважливішою подією нашого століття. І таку важливу подію мало хто зауважив. Знаходиться і відповідь на нелегке питання. Сама Західня Европа втратила свою культурну єдність.

Мистецтво не відіграє давньої важливої ролі. Малярство належить до музейного світу. Воно не викликає зацікавлення як в минулих епохах. Західні інтелектуали не мають свого улюбленого мистця-маляра, а більшість не знає жадного. Малярство стало в Европі марґінесовою діяльністю.

Втомлююча перевага занадто сміливої журналістики, поезія, музика, архітектура, філософія втратили здібність об'єднати Европу, яка не відчуває небезпеки тоталітаризму, який опинився на її порозі і підписав вирок смерті культурі.

Література вже не противиться варваризації світу. Вона плентається за модою, а сама „мода" вже не творить. Моральний авторитет зник у світі без вартостей. Культура опинилась на службі політики.

Очевидно є великі мистці-малярі, драматурги, музики, але вони вже не є представниками духа Европи.

Наслідком совєтської окупації Чехо-Словаччини було повне знищення чеської культури. А це зліквідувало опозицію і загрозило ідентичності народу. Совєтсько-московська цивілізація є повним і радикальним запереченням Заходу у всіх його позитивних проявах. Це відноситься також до всіх поневолених Москвою народів. „Культурний обмін" з ким? Чехов і залишки царського балету не регабілітують червоної дикої Москви.

Москва, окупуючи чергову країну, ліквідує всі літературні видавництва, чого не завжди робив навіть Гітлер.

Що можемо спостерігати навіть у Парижі — „колисці" культури? Там серед культурного товариства за обідом чи вечерею присутні дискутують над учорашніми телевізійними програмами, а не говорять про нові книги чи театральні вистави.

Якщо в країнах Середньої Европи заник культури переживається як катастрофа, то у Франції — це є банальне явище, якому чужі властивості катастрофи.

Австро-Мадярщину критиковано з різних боків. Із заником Австро-Мадярщини зникла Середня Европа. Вона вже не існує в очах старого ситого Заходу бо стала частиною червоної імперії. Під політичним оглядом Середня Европа частина Сходу.

„Празьку весну" спровокували такі видавництва як „Literalni Noviny" наклад 300,000 примірників при десяти мільйонах населення. Чеські інтелектуали писали там про історію, соціологію, політику і філософію. Бувало що без великих підстав хвалили Гарвардський університет, „престижний", хоч наприклад, Віленський університет значно старший Гарвардського. У Вільні виховався польський поет і нобелівський лавреат Мілош. Вільно-місто старих традицій католицьких, давніше єзуїтських.

Без огляду на червоний московський чобіт над поневоленими народами - там люди, які не втратили розуміння різниці поміж Добром і Злом. Є там люди які вірять в Добро і поборюють Зло. Є у свідомості таких людей Небо і Земля, Краса і Гидота...

Колись людина, шукаючи поради і допомоги, звертала очі до неба. Марксизм найбільше зло нашої доби, відвернув очі наших людей від Неба. У поневолених Москвою країнах люди тужать за втраченими вартостями, за культурою, за чистою несплямленою пропагандою мовою. Ерозія скалі вартостей починається від підпорядкування людини детермінізмові, який позбавляє змісту поняття життя і смерти.

„Стежками..."

(Закінчення зі стор. 2)

дились: у далекому Торонті Сиднею, Лондоні, Бен-Метері, Мюнхені, Буенос-Айресі чи Ню Йорку, на екрані вашої свідомости й спогадів виразно рисується ясний образ, якому на ім'я — Перемишль! Вистане лише збудити вашу уяву, і ви вже в рідному місті. Три великі деревяні хрести зі Знесінної Гори нагадують вам чітко те місто в якому проходила і кувалася світла історія нашої давнини. Ви вдивляєтеся в щілини й вибої від татарських катапульт у грубезному мурі біля нашої катедри здовж Баштової вулиці. Ви чуєте, що ви в історичному місті, в живому музеї історії нашого найстаршого з усіх наших міст у Західній Україні — княжому місті Перемишлі. Там пройшла й ваша особиста буйна молодість, ваш шкільний вік, ваше перше кохання!"

Василь Бородач описує життя учнів гімназії, згадує своїх товаришів, цікаво і навіть дотепно представляє навчання в гімназії, описує життя в учнівських інтернатах, себто в Бурсі імени С. Петлюри та хлоп'ячому Інституті. З великою пошаною і признанням згадує поіменно шановних педагогів-професорів, які „виковували" освіту та характери своїх учнів на майбутній твердий життєвий шлях.

Годі у короткій статті з'ясувати все багатство перлин вислову і гами душевних переживань сьогодні покійного автора книжки „Стежками рідної землі". Але, на закінчення, належно відмітити передостанній параграф вступу до цієї книжки що його написав Василь Бородач, а саме: „Коли по прочитанні цієї книжки чиєсь серце бодай один однісінький раз дрогне таким тембром любови до рідної землі з якою я писав ці мої рядки, то це вже буде повною і задовільною винагородою за мій труд".

Автор цієї статті належить до дещо молодшого покоління, і на великий жаль, ніколи, не мав приємности і чести особисто бачити чи познайомитись із Василем Бородачем. Але, бувши перемишлянином я вже двічі прочитав, чи радше із захопленням „простудіював" з хвилюючими душевними переживаннями цю, без пересади вислову, чудову книжку, за яку йому належиться щиро-сердечна подяка і признання. Хай повів буйного рідного вітру з Батьківщини, яку Покійний так безмежно любив, стане для нього співмандрівником у далеку путь небесних просторів.

ЛІДЕР РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ більшости в Сенаті Роберт Дол сказав, що запропонований Фінансовою комісією Палати Репрезентантів бюджет Департаменту оборони на 1987 фінансовий рік є нереалістичним і показує безвідповідальність комісії. Комісія, в якій більшість належить конгресменам-демократам, проголосувала за проєкт федерального бюджету, в якому передбачено 285 більйонів долярів на оборонні видатки, що є на 2 біл. менше, ніж у нинішньому фінансовому році, і на 16 біл. дол. менше, ніж запропонувала Фінансова комісія Сенату. Тепер проєкт бюджету, вироблений Фінансовою комісією, буде представлений повному складові Палати Репрезентантів. Оскільки в ній більшість також належить демократам, то тяжко надіятися, що в проєкт будуть внесені значні зміни. Він буде, мабуть, прийнятий, а потім Палата Репрезентантів і Сенат почнуть шукати компромісове рішення.

СОВЄТСЬКИЙ СУД ЗАСУДИВ на кару смерти, чи як пише газета „Труд" „на найвищий вимір покарання" К. Кошнаренка, директора рязанської текстильної фабрики, який брав особливо високі хабарі за „послуги". На протязі трьох років він причинився до втрат на суму 274,000 рублів, які держава стратила через його маніпуляції. Згадана газета різко критикує міністерство легкої промисловости в РСФСР за послаблення контролі у підлеглих йому підприємствах.

У Філядельфії...

(Закінчення зі стор. 1)

Учасники віча прийняли ці резолюції аплявзом.

Перебіг віча насвітлювали усі три великі філядельфійські телевізійні станції були присутні на вічу репортери „Філядельфія Інквайрера", „Ню Йорк Таймсу" та кількох радіостанцій.

У вечір цього самого дня дві телевізійні станції ч. 6 та ч. 10 передали з новинами короткі кадри з віча, а у недільному „Філядельфія Інквайрері" та у пізнішому виданні „Ню Йорк Таймсу" появилися статті про це віче. Ще одна стаття про журбу українців у Філядельфії з причини трагедії в Україні появилася у „Філядельфія Інквайрері" у понеділковому числі.

Слід згадати, що перебіг згаданого віча, ухвалені резолюції й інші зв'язані з цим вістки були передані в Україну „Голосом Америки" і „Радіо „Свобода".

Телевізійні станції ч. 10 і ч. 29 фільмували, а відтак показували увечері демонстрацію у Ню Йорку в понеділок, 5-го травня, в якій взяло участь багато філядельфійців.

СПРОСТУВАННЯ

У „Свободі" з дня 15-го квітня 1986 року, була поміщена згадка про смерть моєї тети

бл. п. Стефанії Шеремети.

Через мій поспіх я не подякувала слідуючим особам за участь у Панахиді і похоронах. Щира українська подяка належить:

Пану інж. Ярославу Матковському і його хористам, за відспівання Панахиди в похоронному заведенні.
Пану інж. Петрові Лещишину, директорові Рідної Школи, за зворушливі слова прощання над домовиною Покійної.
Пані Ізабелі Омецінській і п. інж. Лещишину за переведену грошову збірку на Рідну Школу, яка принесла 388.00 дол.
Всім Вам, Шановні Панство, щира українська подяка.

Етобіко, Канада — ІРЕНА ЯРІШ

Українська Будівельна Організація в Ню Йорку

повідомляє з жалем, що наш довголітній щирий працівник

бл. п.

ВАСИЛЬ ЯКОВІВ

упокоївся в Бозі 6-го травня 1986 р.

Дружині, Синам і Доням складаємо найщиріші співчуття.
УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ

Дня 1-го травня 1986 р. Вічність відібрала від нас Дорогу

св. п.

Галину Семчишин
з дому Глоба

народжену на Волині, залишаючи у смутку родину.

ПОХОРОН відбувся 5-го травня 1986 р. на цвинтарі св. Трійці у Пармі, Клівленд.

Нехай земля буде Їй пером!

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що дня 9-го травня 1986 р., несподівано відійшов у Вічність на 88-му році життя наш Найдорожчий і Незабутній

ТАТО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ПЕТРО СКЛЯР

народжений в Харкові.

ПОХОРОН у вівторок, 13-го травня 1986 р., о год. 9:30 ранку з похоронного заведення Дучинський-Черко, Йонкерс, Н. Й., на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Донька — КЛАВДІЯ з мужем ІВАНОМ РОШКО, Австралія
Донька — НАДІЯ з мужем ПАВЛОМ МИКИТИН
Внуки — ІРЕНА з мужем НОРАЄМ ТЕЛЬЯК І ІГОР
Правнуки — ХРИСТИНКА І АЛЕКСАНДРА

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПІД ВИДАВНИЦТВОМ Руперта Мирдока в Лондоні відбуваються постійні маніфестації протесту робітників, які домагаються підвишки платень і привернення до праці понад 3,000 робітників, звільнених Мирдоком раніше за порушення дисципліни і саботажу в видавництві. Поліція заарештувала 46 робітників, дев'ять були поранені у зударі з поліцією. Мирдок далі звільнює тих робітників, які продовжують заколоти і підбурюють інших до страйків. Досі Мирдок звільнив 5,500 робітників і їх місця обсадив іншими. Видавництво випускає газети „Сандей Таймс", „Нюз оф ди Ворлд" та багато інших видань.

Д-р Василь Вереш очолив Братство Карпатських Січовиків

Торонто, Канада — (ПС БКС). У зв'язку з похоронами голови Братства Карпатських Січовиків д-ра Степана Росохи, який помер несподівано в неділю, 20-го квітня 1986 року в поворотній дорозі з Рочестеру, Н. Й., де він виголосив свою останню промову в 27-му річницю Карпато-Української держави, тут, у четвер, 24-го квітня, у готелі Лейкшор, відбулося засідання Центрального Проводу БКС, на якому пост голови БКС перейшов на дотеперішнього першого заступника голови БКС д-ра Василя Вереша з Ню Йорку. Інакше залишається Центральний Провід БКС у такому самому складі, в якому був вибраний на з'їзді 2-го грудня 1983 року.

Д-р Василь Вереш

Засідання відкрив і ним проводив д-р В. Вереш. На його прохання голова контрольної комісії БКС проф. д-р Петро Стерчо з'ясував постанови Статуту БКС відносно наслідства у випадку вибуття голови братства: головою стає перший заступник голови, що всі присутні ще додатково одноголосно підтвердили. Секретарював Василь Тимко з Торонто.

На засіданні обговорено справи дальшої діяльности БКС, бо сл. п. С. Росоха, без сумніву, був душею братства. Рішено продовжувати діяльність по змозі без змін, а зокрема ухвалено, щоб наступником Покійного у складі Секретаріяту СКВУ від БКС був новий голова БКС — д-р Василь Вереш.

Організаційна структура БКС залишається без змін, тобто на чолі БКС далі залишається Центральний Провід, а в поодиноких країнах, де це можливо, діють крайові проводи, у склад яких входять місцеві братства КС. Апельовано, щоб пожвавити зв'язок між членами і активно діяти в рамках соборної української громади. Центральний Провід і надалі буде плекати славні традиції Карпатської Січі та її героїчної оборонної війни проти ворогів українського народу.

Користаючи з нагоди, що в цьому засіданні взяли участь голови усіх трьох карпато-українських організацій, діючих у вільному світі — голова Братства Карпатських Січовиків д-р В. Вереш, голова Карпатського Дослідного Центру ім. Юліяна Ревая — проф. д-р П. Стерчо та голова Карпатського Союзу д-р Юліян Химинець, який є почесним членом БКС, — ухвалено змінювати співпрацю поміж усіма цими трьома організаціями, хоч кожна з них має інші статутові цілі й завдання. Учасники наради ентузіястично привітали ствердження, що між головами цих товариств немає ніяких розбіжностей національно-політичних ані діяльностево-програмових. Такої тісної співпраці палко бажав також сл. п. Степан Росоха. Кожний з них пощав сл. п. Степана Росоху якнайтепліше в останню його тузему дорогу, підкреслюючи різні аспекти колосального вкладу Покійного в національно-визвольну боротьбу українського народу буквально аж до останнього дня його трудолюбивого життя.

Рішено вже тепер пригадати усьому членству Братства Карпатських Січовиків те, що черговий світовий З'їзд БКС відбудеться у 1988 році у Торонто під час відбування П'ятого Світового Конгресу Вільних Українців.

Теперішній Центральний Провід БКС діє у такому складі: почесний голова — Августин Штефан, голова Сойму Карпатської України; голова — д-р Василь Вереш з Ню Йорку; заступники голови — Маруся Ігнатишин-Логуш, проф. д-р Михайло Пап, Теодор Сидор, Юрій Гвоздулич і Михайло Цар; секретар — Василь Тимко, скарбник — Петро Баєр, і члени — Микола Петрук, Петро Ігнатко, д-р Маруся Крицфалушій-Балтарович, Олена Глібович, Юрій Роман, Василь Вайдич, Павло Поляньський, Михайло Шіпош, Федір Попович, мгр Микола Яшко, інж. Михайло Калинич, Федір Піпа й Федір Козак. Голова організаційної референтури — інж. Юрій Шанта, голова товариського суду — Іван Олексик і голова контрольної комісії — проф. д-р П. Стерчо.

Крім членів організаційної комісії, товариство суду й контрольної комісії, діють також представники БКС: в Австралії — Василь Попадюк, в Англії — Іван Смерека, в Німеччині — мгр Іван Улинець, у Франції — д-р Кирило Митрович, а в Південній Америці — інж. Венедикт Васюк.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ТРАВНЯ 1986 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Просимо взяти численну участь, бо є важні справи до полагодження. На 15-го червня організується автобусова прогулька на Союзівку. Просимо голоситися до: І. Хомка, тел. — 472-0989 і В. Марушака, тел. — 546-6787. Ціна квитка 10.00 дол. від особи. — В. Марушак, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 18-го ТРАВНЯ 1986 р.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334 Відд., о год. 12.30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінгтон вул. в Пармі. Проситься членів прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Б. Задорецький, рек. секретар.

Нюарк-Ірвінгтон, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 10.30 рано в залі УКЦеркви при Санфорд Авеню. Проситься членів прибути та вирівняти залеглі вкладки до 20-го травня. Чеки прошу висилати до Відділу, на адресу: Julia Demtschuk, 168 Laurel Ave., Irvington, N.J. 07111.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — „Істанбул" С.К. 8:3

УСВТ „Ч.Січ" — Принстон С.К. 6:0

Біжучий сезон копаного м'яча в Гарден Стейті Лізі Ню Джерзі добігає до кінця. Для більшости клюбів в 1-ій Дивізії залишилися ще дві залеглі календарні рунди ігор, в яких і визначиться чемпіон. Тепер на це почесне звання претендують три дружини: УСВТ „Ч. Січ", Польський С.К. і Німецько - Американський „Кікерс". У двох чергових першенських змаганнях „Ч. Січ" здобула дві високі перемоги, обидві на виїздах. В неділю, 27-го квітня ц.р., „Січовики" розгромили турецький клюб „Істанбул" в Ню Брансвику вислідом 8:3. На початку цих змагань „Ч. Січ" вела — 1:0, що його здобув Каміка, але турки швидко вирівняли і навіть вибороли ведення 2:1 і все таки вислід половини був 3:3. Чергові два голі для „Ч. Січі" здобули Андрій Бакун і Брієнза. Після перерви українські футболісти перейняли ініціятиву, завдяки якій наш напад здобув чергових яких було: Андрій Бакун, Чекійо, Богдан Бакун, Сабрій і д-р Володимир Бакун.

У неділю, 4-го травня ц.р., „Ч. Січ" відбула далекий виїзд до Принстону, де на площі Принстонського університету розгромила місцевий клюб вислідом 6:0. На початку тієї зустрічі гра була рівноряднa — „Січовики" частіше атакували, але енергійна оборона і вероятар Принстону успішно ліквідували критичні ситуації. Єдиний голь для „Ч. Січі" здобув Хмілевський.

Після відпочинку, як і в попередніх змаганнях, „Ч. Січ" повністю перейняла ініціятиву, яку наш напад довів до великої перемоги. І цим разом в сітку ворот господарів влетіло п'ять голів, що їх здобули: Андрій Бакун, Хмілевський, Чекійо, Брієнза і Сирчвел. Склад „Ч. Січ": Хамуляк, Сабо, Павлюс, Ромійо, Торій, Брієнза, Зуліо, Хмілевський, А. Бакун, Сирчвел, Каміка, Б. Бакун, Нарсальмо, д-р В. Бакун, Науменко. Провідник Володимир Бакун. Після цієї рунди „Ч. Січ" веде в показнику табелі ігор, маючи однаково кількість точок з Польським клюбом (19:5), але значно краще відношення голів (44:13), (34:14). До закінчення сезону залишилося ще два змагання, в яких „Ч. Січ" зустріне у себе вдома Мадярський С.К. з Ню Бранcвику і Німецько-Американський „Кікерс".

УСВТ „Ч. Січ" Б — П.Б. Перт Амбой 4:0

Після короткої перерви розпочала свої першенські ігри резервова дружина „Ч. Січі". В неділю, 4-го травня ц.р., молоді „Січовики" перемогли високо своїх суперників вислідом 4:0. Переможні голі для „Ч. Січі" здобули: Я. Твардовський, Мурсія 2 і Мур. Склад дружини: Т. Науменко, В. Науменко, Б. Науменко, Матвіішин, Сергіїв, Ю. Гбур, Б. Гбур, Мурсія, Мур, Бінасевський, Фітцжеральд, Флорес. Провідник Петро Бінасевський.

Признання для українського тренера і учителя

Євген Чижович, довголітній член УСВТ „Ч. Січ", одержав нове признання, цим разом від конгресмена Ню Джерзі Джіма Кортіра з Вашінгтону. Свого гратуляційного листа конгресмен Кортір вислав на адресу середньої школи Коламбія в Мейплвуді з нагоди вибору учителя і тренера копаного м'яча цієї школи Євгена Чижовича до Ню Джерзі „Ковчес Гол оф Фейн". Гратулюючи цьому визначному українському тренерові і учителеві за дотеперішні осяги, конгресмен бажає Чижовичеві дальших творчих успіхів у майбутньому.

В міжчасі в книжці „Ді Менаджерс Консультант", що її опублікувало видавництво Епщтайн/Павел Паблішінг, Інк. Ню Йорк, поміщена стаття під наголовком „Тулс оф ді Трейд" — „Ю кен тейк юр менаджмент скілс від ю". В цій довшій статті в шести розділах висвітлені осяги творчої праці, як там відмічено українського емігранта, Євгена Чижовича, що автори поручують для прикладу і науки менаджерам американських бізнесових компаній. Відмічено там незвичайний хист і здібність Чижовича добитися незвичайного успіху теж в ділянці поза своєю професією. Прикладом цього є осяг його жіночої відбиванкової дружини середньої школи Коламбія, що досі здобула 186 перемог за стільки ж виступів. Чижович відомий як чоловий тренер копаного м'яча,ніколи перед тим не має нічого спільного з відбиванкою. Саме тоді, коли добився цей українець до ранги першорядного тренера теж у відбиванці, історію його творчої праці і про організаційну здібність обширно обговорюється в згаданій статті.

Євген Чижович, як і його вся родина, є членами 214-го Відділу Українського Народного Союзу при УСВТ „Ч. Січ".

Між іншим, у понеділок 31-го березня ц.р., голова повіту Ессекс в Ню Джерзі, Пітер Шапіро, підписав проклямацію, у якій проголосив цей день „Юджін Чижович Дей"

(от)

УСК Ню Йорк — Юніон Ленсерс — 0:9

У чергових першенських змаганнях І-ої дивізії Космополітальної Ліги, що відбулися у неділю, 27-го квітня ц.р., на площі Фарверс Грув в Юніон, Н. Дж., перша дружина УСК-у зазнала поразки вислідом 9:0. В звітовій зустрічі наша дружина в грі була рівнорядним противником і мала декілька добрих нагод для здобуття голів, однаке ахілевою п'ятою наших футболістів є брак швидкости, а найголовніше, більшого бажання виграти й завзяття. В цих змаганнях ці якості пробували виявити Михайло Глушко, але заповзавши контузії, був стягнений з гри, як теж Жовтий і Мицак. Дуже слабо заграла оборона і особливо воротар, який пропустив щонайменше п'ять голів, не пробуючи навіть боронити стрілів.

Це вже п'ята за порядком висока поразка, що їх зазнала наша дружина і провідники вже започаткували реорганізацію, щоб краще приготовитися до чаcтупного сезону.

С.К.

Київське „Динамо" у фіналі за чашу Европи
Прага „Дукля" — Київ „Динамо" 1:1

У відплатних змаганнях півфіналу за чашу Европи, що відбулися 16-го квітня ц.р. на стадіоні „Дуклі" в Празі, Чехо-Словаччина, українські футболісти закінчили ремісовим вислідом 1:1, завдяки якому ввійшли до фіналу (попередній вислід в Києві був 3:0). Ведення для київлян здобув Бєланов в 64-ій хвилині, сім хвилин пізніше Крижк вирівняв вислід 1:1. Склад київської дружини: Чанов, Михайлів, Яремчук, Балтача, Кузнєцов, Дем'яненко, Рац, Яковенко, Баль, Заварів, Євтушенко, Бєланов, Блохін.

(от)

ЧАСТКА „НЕ" НЕ ЗРОБИЛА ПРИСЛУГИ

У статті Теодора Терена Юськова п.з. „Фортепіянове тріо" Людкевича в ГУА" („Свобода", ч. 86, з 8-го травня ц.р.) треба читати: „А як камерна композиція може чи повинна задоволити всіх..." — Ред.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО СЕНЕЦЬКИЙ ГУСЕНИЦЯ, член УНС Відд. 123-го Т-ва Св. Марії в Скрентоні, Па., помер 10-го січня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 1923. року в Скрентоні, Па. Залишив у смутку сестер — Марію Балінт і Гелену Шевд та брата Василя. Похорон відбувся 14-го січня 1986 року на Катедральнім цвинтарі в Скрентоні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЮСТИНА ЯРЕМЧУК, член УНС Відд. 42-го ім. Тараса Шевченка в Пассейку, Н.Дж., померла 14-го грудня 1985 року. Нар. 6-го лютого 1924 року в Старих Богородчанах, Станиславів, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Михайла, дочок — Марію, Ангелину, Ірину і Христину; двох внуків — Михайла і Марка; дві внучки — Марійку і Соню; зятів та брата Михайла Пилипів на Україні. Похорон відбувся 17-го грудня 1985 року на цвинтарі св. Марії в Седл Брук, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Іван Блиха, секр.

ЮЛІЯ УСАТЕНКО, член УНС Відд. 173-го ім. св. Володимира у Вілмінгтоні, Дел., померла 30-го грудня 1985 року на 89-му році життя. Нар. 1896 року в Естонії. Членом УНС стала 1960 року. Залишила у смутку дочку Тамару Книгницьку з мужем Іваном, сина Бориса, 4-ох внуків і 4-ох правнуків. Похорон відбувся 3-го січня 1986 року на цвинтарі Бриджстон в Ню Джерзі.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Щерба, секр.

ТЕРЕСА М. СКОСЬКИЙ, член УНС Відд. 276-го ім. св. Миколая в Ембриджі, Па., померла 18-го січня 1986 року на 54-му році життя. Нар. 1932 року в Маршал Кавнті. Членом УНС стала 1960 року. Залишила у смутку свекруху Розу Бош, синів — Мирона, Михайла і Тому; доньку Шерон Ерлден, троє внуків і сестру Дольорес. Похорон відбувся 21-го січня 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембриджі, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
С. Іваницький, секр.

Д-р ЮЛІЯН ГУТНИК, член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" у Вашінгтоні, Д.К., помер 1-го листопада 1985 року на 69-му році життя. Нар. 1916 року в Стрию, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Ігоря з дружиною, сина Богдана, доньку Ксеню з мужем Ігорем Раковським, брата Омеляна, внуків Сузанну, Мартину, Матея і Наталку, сватів Ігоря і Зіну Раковських. Похорон відбувся 9-го листопада 1985 р. в Українському Мавзолею у Вашінгтоні, Д.К.
Вічна Йому Пам'ять!
Остап Зинюк, секр.

РИЧАРД Л. СВІНІ, член УНС Відд. 113-го ім. св. Івана у Деррі, Па., помер 11-го листопада 1985 року на 48-му році життя. Нар. 16-го серпня 1937 року в Латробі, Па. Членом УНС став 1977 року. Залишив у смутку дружину Саллі, синів Ричарда мол., Метью і Тимотея. Похорон відбувся 14-го листопада 1985 року на цвинтарі Юніті в Латробі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Франк Куземчак, секр.

МАРІЯ ЦАПКО, член УНС Відд. 296-го ім. св. Михайла в Ню Кенсінгтоні, Па., померла 12-го січня 1986 року на 96-му році життя. Нар. 17-го жовтня 1889 року в Галичині. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку трьох братів, сестрінків і братанків. Похорон відбувся 14-го січня 1986 року на цвинтарі Ґрінвуд Парк в Буррел, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Петро Лобур, секр.

КАТЕРИНА ТУРЧИН, член УНС Відд. 292-го ім.св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., померла 14-го листопада 1985 року на 92-му році життя. Залишила у смутку доньок — Марію, Анну, Бесс, 15 внуків 44правнуки і трьох пра-правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі „Кальварія" в Гадзоні, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!
С. Федик, секр.